

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896.

Strijdt tegen geene Kerk dan tenzij het de kerk des duivels
zij. Neemt den naam van Christus op u, en spreek de waarheid
met ernst. God de Heer, tot Joseph Smith.

15 Juli 1914.

No. 14

19e Jaargang.

DE GELIJKENIS VAN DE „OWL EXPRESS”.

Eene herinnering aan mijne studiedagen,

door

DR. JAMES E. TALMAGE.

Gedurende mijn collegedagen, nu meer dan het vierde gedeelte van een eeuw geleden, was ik aangesteld als een van een groep studenten, om veldarbeid te doen als een deel van den ons voorgeschreven cursus in geologie (aardkunde), — de wetenschap welke zich, in 't algemeen, bepaalt tot de aarde in al hare verschillende opzichten en uitgangspunten, maar meer in het bijzonder, met haar samengestelde rotsen, de bouwkundige eigenschappen welke zij — die rotsen — ten toon spreiden, de veranderingen die zij hebben ondergaan, en die welke zij nog bezig zijn te ondergaan; kortom, de wetenschap der werelden.

Een zeker werk had ons dagen lang in het veld gehouden. Mijlen van laag- en hoogland hadden wij overbrugd, onderzocht, in kaart gebracht; valleien en heuvelen, berghoogten en bergpassen. Toen de tijd, bestemd tot onderzoek, ten einde spoedde, overkwam ons een schrikkelijke storm, gevolgd door hevigen sneeuwval — in het seizoen geheel ongewoon en eveneens onverwacht, welke niettegenstaande echter zóó in hevigheid toenam dat wij in gevaar kwamen in de heuvelen ingesneeuwd te geraken. De storm bereikte zijn hoogtepunt terwijl wij bezig waren een lange en steile bergzijde af te dalen, onderscheidene mijlen verwijderd van het kleine spoorwegstation, alwaar wij hadden gehoopt dien avond den trein te kunnen nemen welke ons naar huis zou voeren. Met groote moeite bereikten wij, laat in den avond, het station, onderwijl de storm nog in hevigheid woedde. Wij hadden van de strenge koude, als een gevolg van de snijdende wind en de jachtende sneeuw, heel wat te lijden; en, tot

ons verder ongemak, werden we gewaar dat de verwachte trein door den sneeuwstorm had moeten stoppen, enkele mijlen verwijderd van het kleine station waar wij wachtende waren.

De halte was slechts een geïsoleerde telegraaf-post; het stationsgebouw bestond uit slechts één kleine kamer, en het lag een mijl verwijderd van het naaste dorp. De reden waarom hier op dit punt een telegraafpost werd onderhouden, bestond in den gevaarlijken aard van den weg daar in die streek, alsmede omreden de geschiktheid van de plek voor het hebben van een watertank om de machines te voorzien. De trein waarop wij zoo verlangend hoopten en wachten, was de „O w l E x p r e s s” — een sneltrein die groote steden verbond. De dienstregeling schreef slechts stoppen voor op weinige, en dan nog wel de voornaamste stations; maar, zooals wij weten, hij moest halt houden hier op deze afgezonderde stopplaats, om de machine van water te voorzien.

Lang na middernacht kwam de trein aan, in een verschrikkelijke warreling van wind en sneeuw. Ik school mij weg achter mijne metgezellen toen zij zich haastten om in den trein te komen, omreden mijne belangstelling was opgewekt voor den machinist die, gedurende de korte halte, terwijl zijn medehelper op de watervoorziening het toezicht hield, zich rond de machine bewoog, sommige deelen oliënde, anderen naziende, en in 't algemeen de heele hijgende machine inspec-teerende. Ik ondernam het hem aan te spreken, bezig als hij niet-tegenstaande was. Ik vroeg hem hoe hij zich op zoo'n avond gevoelde, — een avond wild, gierend en furie-gelijk, als wanneer de machten der verwoesting schenen te zijn losgelaten, rondom en onbeheerd, wjl de storm huilde en het gevaar aan alle zijden loerde. Ik dacht over de mogelijkheden, waarschijnlijkheden zelfs, van sneeuwvallen of lawines op de rails, of op de bruggen en hooge punten, welke door den storm losgerukt konden zijn; over rotsenmassa's, aan de bergen ontgleden, — over al deze en andere hinderpalen. Ik besefte dat in geval van een ongeluk door een of andere hindernis op de rails, of verwoesting van de spoorlijn, de machinist en de stoker diegenen zouden zijn welke het meest aan het gevaar waren blootgesteld; een schrikwekkende botsing bijvoorbeeld zou meer dan waarschijnlijk hen in de eerste plaats het leven kosten. Al deze gedachten en anderen meer deelde ik den zich haastenden en ongeduldigen machinist mede.

Zijn antwoord was een les, nòg niet vergeten. Wat hij zeide met hortende, stootende, en onsamenvangende zinnen, kwam hierop neer: — „Zie naar het koplicht van de machine. Beschijnt dat niet de baan voor omstreeks honderd meter vooruit? Alles nu wat ik doe is, mijn blik te blijven vestigen op die honderd meter verlichte spoorstaven. Dat eind kan ik zien, en die afstand ver weet ik mijn weg open en

veilig. En, "— voegde hij er aan toe, met wat ik door de dwarreling en het schemerende lamplicht, als een humoristischen glimlach om zijne lippen meende te zien spelen, alsmede een blijde twinkeling in zijn oog, „geloof mij, ik ben nimmer in staat geweest deze mijn oude machine, God zegene haar! zóó vlug te doen loopen dat zij die honderd meter licht niet meer voor zich hield. Het licht van de machine is mij altijd vooruit."

Toen hij zijn plaats op den tender hernam, haastte ik mij in den eersten passagierswagen; en, terwijl ik mij nederliet in de bekleede zittingen, in de gezegende genieting van de warmte en het algemeene gemak, een sterk contrast aanbiedende met de woestheid van den nacht daarbuiten, dacht ik diep na over de woorden van den grimigen, naar olie riekenden machine-man. Zij, — die woorden — waren vol van geloof — het geloof dat groote dingen volbrengt, het geloof dat moed geeft en tot besluiten leidt, het geloof dat daden voortbrengt. Wat, zoo wanneer de machinist bang was geweest, zich aan de vrees had overgegeven, omreden de dreigende gevaren geweigerd had? Wie kon weten wat werk dan verhinderd was geworden; welke groote plannen tot niets waren gebracht; wat, van Godswege verstrekte, opdrachten van gunst en redding gedwarsboemd zouden zijn geworden, zoo de machinist slechts zwak was geweest en gefaald had zijn plicht te vervullen?

Een klein eind ver was de door den storm gezweept weg verlicht, en steeds weer over die kleine afstand joeg de machine voort.

Wij mogen niet weten wat in de toekomst voor ons ligt, noch zelfs in de dagen of uren welke onmiddellijk te komen staan. Voor enkele meters echter, mogelijk slechts enkele voeten, is onze weg klaar, onzen plicht ons duidelijk, onzen loop voor ons begrensd. Over die kleine afstand, over die naaste stap, verlicht door de inspiratie van God, vervolgt uwen weg!

„EEN KLEIN KIND ZAL HEN LEIDEN”.

door

NEPHI ANDERSON.

(vervolg van bladzijde 200.)

II.

Op zekeren warmen achtermiddag in Juli stond Paul Weldon in de open deurpost van No. 14 Wilmingtonstreet, een blik werpende in de kleine voorkamer. Hij hoorde een geluid als van iemand in het achterhuis de vloer boenende, en hij aarzelde of hij den klopper zoude laten vallen, of rond zou loopen naar de achterdeur. Gewoonlijk houden de vrouwen er niet van om bezoekers te ontvangen op wasch- of schrobdag, en hij was bovendien niet zeker van welkom te zijn

zelfs onder de gunstigste omstandigheden. Zijn kleeren droegen de sporen van juist van den kleermaker te zijn gekomen, en hij zag er anders wel fijn genoeg uit om de grootste dame in het land een bezoek te komen brengen,

Paul liet den klopper vallen, en het boenen hield op. Een achterdeur werd gedeeltelijk geopend. en Edith Dexter's hoofd verscheen om het hoekje.

„Wie is daar?” Wat wordt er verlangd?” vroeg zij. Toen herkende zij den bezoeker, -en vervolgde, „Wel Paul, ben jij dat? Kom er in en neem een stoel, onderwijl ik de vloer gedaan maak.”

Zij sloot de deur en vervolgde haar werk. Paul kwam naar binnen en zag rond. Hij zag dezelfde kleine voorkamer met dezelfde meubelen en dezelfde ornamenten welke hij een jaar geleden daar eveneens had gezien. Zelfs niet een stoel was veranderd van zijn gewone plaats, en zijn eigen portret leunde, als gewoonlijk, tegen de vaas op den schoorsteenmantel.

Toen Edith binnenkwam zag hij dat zij van kleeren verwisseld had, en heur haar had opgemaakt. Eerst zagen ze elkander ernstig aan, en gaven elkaar dan flauwtjes een hand.

„Je ziet er goed uit,” zei hij.

„Jij ook,” antwoordde hij, „je bent een beetje veranderd.”

„Ja; wij leven in een wereld van veranderingen. Ik veronderstel dat je van ons gehoord hebt?”

„Ja; ik heb je vader te Suez gezien, op zijn weg door het kanaal naar Calcutta. Hij vertelde mij van je moeiten, en hij vroeg mij eens naar je toe te gaan als ik naar huis ging. Gistermiddag ben ik aangekomen.”

„Dank je, is hij wel? Ik heb in drie weken lang geen brief gehad.”

„Het was goed met hem, en hij was nog al goedsmoeds onder zijn ellende. Ik moest u zeggen uit zijn naam, dat je goed op je zelf en op Jennie moest passen, en dat je niet te hard moest werken.”

„Hij is een goede vader.” zei ze met een glimlach.

„Waar is Jennie? Ze is zeker gegroeid denk ik?”

„Ze zal wel spoedig uit school hier zijn.”

„Ben je nu klaar met je Zaterdag-schoonmaak, Edith?”

„Bijna; nog een weinig stof afnemen.”

„Stof afnemen? Ik zie heelemaal geen stof.”

„Nee, misschien wel niet, maar ik wel.”

„Wel, als je klaar bent, laten we dan een eindje loopen langs de rivier. De lucht is zuiver en koel hier, en Jennie zal zich heel wat vermaken met wat in 't zand te graven.”

„Ja, maar, ik —”

„Ik beloofde je vader je te zullen helpen. Jij ziet er vermoeid uit. Er eens een keer uit te gaan zal je goed doen. Ik heb je heel wat

te vertellen, en jij mij allicht. Het zal prettiger wezen buiten dan hier met elkander te praten."

Zij had zich op het pianokrukje neergezet, en nu zag zij op naar den jongen man aan de andere kant in de kamer, overleggende met haar zelf om wel of niet te gaan. Een oogenblik echter duurde het slechts om te beslissen.

„Ja, het is goed, Ja, laat ons gaan."

Een half uur later waren Paul, Edith, en de verheugde Jennie in een veerboot, de groote Mersey-rivier overstekende. De wind kwam koel van de zee, de rook der stad naar het binnenland wegvoerende. Zij landden aan New Brighton Pier. Het tij liep af, en het heldere, vaste zand lag in groote banken langs de kust. Jennie geraakte al spoedig bezig met emmer en schop, terwijl Edith en Paul op een der banken dichtbij neer waren gezeten om op haar te letten.

Zij zagen niet alleen naar het spelende kind, maar blikten ook de rivier af, beladen met schepen van allerhande soort: de kleine zeilboot, de rivier op en neer zeilende, visschersvaartuigen komende en gaande; naar de ferry-booten, beladen met passagiers, en dienstdoende als beweegbare bruggen, tusschen de drukke steden aan beiden zijden; de kleine, laagliggende sleepbooten met een kabel verbonden aan een sleep van met kolen geladen schepen; een andere dampende sleepboot, een groot zeilschip binnen brengende, beladen allicht met een vracht van de andere zijde der wereld; groote vrachtbooten, goederen brengende van en naar alle deelen der wereld; de op een paleis gelijkenden oceaans-toomer, zachtkens maar majestieus de rivier afglijdende naar zee, welke binnen een week overtrokken zal zijn en zijn passagiers aan Amerikaansche kust afgezet. Van de rivier zagen ze in de open zee en lucht, bezaaid met zeilen en bezwangerd met rook. De vuurtoren stond hoog op een onbedekte rots, en de kinderen waren wadende in de poelen gevormd door het terugtrekkende water. De haven lag wachtende aan het eind der rivier. Op een dag als deze richtten de oogen zich als van zelve op de zee en de lucht, en niet landwaarts in, naar de huizen en landerijen daar achter.

„De zeeman moet een open, vrij leven leiden," bemerkte Edith.

„Ge denkt zoo, omdat ge het slechts van een afstand beziet," antwoordde hij. „Jou gezichtspunt is van het land. Het is somber en hard genoeg voor dien visscherman daar ginds, of voor de matrozen daar op dien grooten schoener, om niet te spreken van de slaven in de stookruimte van een oceaans-vaarder."

Paul vertelde haar van zijn reizen van het vergangene jaar, en zij sprak van haar moeilijke ondervindingen tehuis. Niet eenmaal bracht een hunner het gesprek op wat de oorzaak was geweest van hun laatsten twist — het scheen als had er nooit verschil van meening tusschen hen bestaan, zoo angstvallig werd het aanroeren daarvan

vermeden. Beiden schenen zij blij genoeg alle onaangenaamheden van het verleden te vergeten in het genoeg van het tegenwoordige. Hij vertelde sommige aardige anecdoten, en zij lachte zich een blos op haar wangen. Jennie bleef spelen tot zij honger begon te krijgen, waarna zij het medegebrachte mandje openden en een smakelijk hapje tezamen gingen oppeuzelen.

Op hun weg naar huis, vroeg zij hem Zondag te komen om met hen te eten.

„Ga je niet naar de kerk?” vroeg hij.

„Nee, daar ben ik in zes maanden niet geweest.”

„Ik moest eigenlijk naar huis gaan om moeder te bezoeken, maar —”

„Ga, en bezoek je moeder,” onderbrak zij hem; „andere menschen kun je wel bezoeken als je geen moeder meer hebt. Kom bij ons aan als je weer terug gaat.”

„Mag ik, Edith?”

„Wel zeker. Kom zoo vaak als je wilt. Je bent altijd welkom.”

Een zeeman te land is gewoonlijk zijn eigen meester. Paul Weldon maakte geen haast dat zomer om voor een lange reis op een schip te gaan; inderdaad dacht hij er ernstig over na om voor goed met de zee te breken. Edith's werk in den winkel nam niet al haar tijd in beslag, zoo dat zij een groot aantal achttermiddagen vrij af had, welke dan gewoonlijk werden doorgebracht met Jennie en Paul bij de rivier, of op het strand of in de parken. Elken Zondagmorgen gingen de twee zusters naar het kerkhof, en brachten den morgen door met de twee graven te verzorgen.

Den tweeden Zondag na zijn terugkeer ging Paul met hen. Het was een overschoone morgen, en de rit in de tram naar de voorsteden, en daarna de wandeling tusschen de velden naar de graven, was aangenaam. Jennie babbelde steeds door, maar Edith was zwijgende. Nimmer deed ze deze wekelijksche plicht zonder daarbij hoogernstige gedachten te hebben. Daar waren twee grafheuvelen — de eene waaronder alles lag wat aardsch aan hare moeder was geweest, en de kleine, bedekkende het overblijfsel van het zwakke broertje welke gestorven was zonder gedoopt te zijn. De onzekerheid omtrent zijn lot had haar heel wat verdriet gebracht. De dominé had er op gezinspeeld dat het kind verloren was, en zoo vaak als deze gedachte bij haar opkwam, begaf haar het hart gelijk lood, de schoonheid van het veld en de bloemen, en alles verdween voor haar, en haar ziel scheen verhard; en een dergelijk gevoel bij het graf der geliefden was waarlijk een ellende.

„Edith,” vroeg Paul dien morgen, „waarom ga je nooit naar de kerk?”

„Omreden ik niet in den prediker geloof, of in wat hij zegt.”

„Ik veronderstel dat je den Presbyteriaanschen predikant bedoeld waarvan je moeder zooveel hield?”

„Ja.”

„Maar daar zijn toch anderen. Allicht zou je een kunnen vinden die je wel aanstond.”

„Neen, ik heb het al met heel wat geprobeerd. Allen zijn ze al zowat geheel gelijk. Wou je mij den raad geven het ook eens met de uwe te probeeren? De godsdienst van elkeen, alsmede hun predikers, evenals de kinderen van elkeen, zijn altijd de besten.”

Paul lachte. „Ik vrees je zoudt den mijne niet willen aanzien,” zeide hij.

„Waarom niet?”

„Wel, hij is slechts een jongeling, nog niet zoo oud als ik ben; hij kan niet prediken; hij weet niet veel uit de Schriften, en hij maakt heel wat taalkundige en andere fouten als hij spreekt.”

Het jonge meisje zag Paul aan, als was hij bezig haar wat op de mouw te spelden.

„Het is een feit,” vervolgde hij; „maar behalve dit weet hij meer evangelie-waarheid dan menig hooggeleerd dominé.”

„Allicht; ik zal dat niet ontkennen; maar laten wij niet over godsdienst spreken van daag, laten wij liever een ander onderwerp kiezen. . .

De graven zien er frisch uit van daag, niet waar, na den regen?”

Paul en Edith waren gedurende dien zomer veel te zamen. Hij had reeds jaren lang het meisje bemind, en vele malen in 't verleden had hij haar dit verteld. Sedert zijn terugkeer had hij haar echter niet van zijne liefde gesproken, maar door elke daad zijwaarts haar had hij haar getoond dat zijne gevoelens dezelfde waren gebleven; en het scheen hem toe dat zij vriendelijker jegens hem gestemd was. Enkele malen had hij geprobeerd met haar te spreken over wat hem zoo na aan het hart lag, maar elken keer was zij het onderwerp voorkomen; zij scheen den jongen man min of meer een raadsel toe.

Zekeren Zondagavond, omstreeks het einde van den zomer, waren zij alleen. Jennie was naar bed gegaan, en het weer stond een wandeling niet toe. Zij zaten tezamen aan de tafel, elk aan een kant van de brandende lamp, zij de bladen omslaande van een tijdschrift, en hij niets anders doende dan naar haar te zien. Het gesprek was min of meer verflauwd, en toen was er een lange pauze geweest.

„Edith,” zoo begon hij, „van avond moet je naar mij luisteren. Je weet dat ik je lief heb, nooit heb opgehouden je lief te hebben; maar ik begrijp je niet. Soms is je voorkomen als hield je een weinig van mij, en dan weer schijnt het als gaf je niets om mij.”

„Ik houd toch wel van je, Paul.”

„Niet genoeg om met mij te trouwen, vrees ik.”

„Ik zal niet trouwen.”

„Edith, zeg dat niet! Je kunt dat niet meenen!”

„Ik meen het toch wel.” Zij hield op met het tijdschrift te

spelen, en zag hem recht van aan de andere zijde der tafel.

„Dat begrijp ik niet. Je hebt mij aanmoediging geschonken, is 't niet waar?”

„Ja, ik denk wel dat ik dat gedaan heb; en ik wil je dit wel zeggen Paul, als ik ooit trouw, dan ben jij het waarmede ik zal huwen; maar ik heb mij voorgenomen om nimmer te gaan trouwen. Ik denk dat het verkeerd is geweest om je aanmoediging te geven, maar ik kon het niet verdragen je anders dan vriendelijk te behandelen, omreden — je ziet — ik houd heel veel van je; en jij bent zeer goed geweest voor mij en Jennie.”

Hij zag haar sprakeloos aan.

„Begrijp je dat niet? Neen, natuurlijk niet; maar ik vertel het je — dat is niet meer dan recht... Toen moeder stierf, liet ze een klein kindje na. Ik droeg er zorg voor totdat ook hij, 't was een broertje, stierf — in zoowat veertien dagen. Moeder, voor ze heenging, vroeg mij toe te zien dat het behoorlijk gedoopt werd, maar ik, in mijn angst en zorg, vergat het te laten doen. Den avond voor hij stierf, ging ik in der haast naar den predikant van mijne moeder, en vroeg hem te komen en het kind te doopen. Hij kwam den volgenden morgen als het te laat was. En toen maakte hij de duistere toespeling tot mij dat, omreden ik mijn plicht had verzuimd, het arme, onschuldige kind niet naar zijne moeder in den hemel was gegaan, maar dat hij onder de verlorenen behoorde!”

„Maar, Edith —”

„Wacht, luister. Ik sprak in ongeduld tot hem; ik kon het niet helpen. Mijn hart verzette zich tegen hem en tegen zijnen godsdienst. Nadat het kleine wicht terzijde van zijne moeder was gelegd, dacht ik heel wat na over hetgeen de dominé had gezegd — ik zocht mijn catechismus op om te lezen wat daar stond — en, o, daar stond het nog duidelijker dan de predikant het zeide! „Uitverkoren kinderen, stervende in de zonde, zijn behouden;” wat in zich sluit dat sommige kinderen niet uitverkoren zijn, en daardoor niet gezaligd. Ik las eveneens dat de straf voor de zonde in de andere wereld, eeuwige scheiding beteekent van God, en de meest gruwelijke martelingen in het helle- vuur voor eeuwig — en mijn kleintje kan dat allicht moeten lijden! Paul, het schijnt mij toe als was ik zijne moeder, en ik had hem zoo echt lief. Den volgenden keer dat de dominé ons kwam bezoeken, het was een paar dagen na de begrafenis, zeide ik hem, dat zoo mijn kleintje naar de hel was gegaan, ik daar ook heen wilde. Ik weet wel, dat was slecht van mij, maar ik kon het niet helpen. Ik had toen dat gevoel, en nu nog voel ik het zoo.”

„Zoo gevoel ik ook, Edith.”

(Wordt vervolgd.)

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
LE GRAND RICHARDS.

Assistent:
B. TIEMERSMA.

DE ALGEMEENE CONFERENTIE.

Zoo liggen dan nu weer de openbare vergaderingen van de algemeene conferentie, welke jaarlijks wordt gehouden te Rotterdam, achter den rug.

Voor hen die er aan hebben medegewerkt, alsmede naar wij vrouwen ook zij die de vergaderingen met hunne tegenwoordigheid hebben vereerd, is het een waar feest geweest. Ofschoon het weer warm, en de zalen 's avonds heet waren, was toch duidelijk merkbaar dat overal waar samenkomsten waren belegd, en de sprekers met groot enthousiasme getuigden van het herstelde evangelie, een groote vreugde genoten werd en een rijke uitstorting van den Heiligen Geest aanwezig was.

De reeks der openbare samenkomsten begon met Groningen. Om 8 uur 's avonds van Dinsdag 7 Juli, was de bovenzaal van het Concerthuis Poelestraat, bezet met omstreeks 100 personen, voor een deel vreemdelingen welke zich tot luisteren zetten naar de woorden van den president der Europeesche zending te Liverpool, Apostel Hyrum M. Smith. Met groote welsprekendheid werd door hem uiteengezet de waarde van de herstelde leerstellingen; hoe die voorheen in denzelfden eenvoud werden verkondigd als ze thans zijn hersteld. Met een enkel woord werd het gezag van het Boek van Mormon verklaard, en er op gewezen dat, hoewel de zendelingen werkzaam in de onderscheidene landen, naar den vleesche somwijlen nog slechts knapen zijn, zij niettemin vertegenwoordigers van de zaak des Heeren zijn, en hunne woorden, te pas gesproken en onder bindend gezag, woorden zijn welke gerekend zullen worden als door den Heer gesproken. Den Heiligen werd aanbevolen en vermaand deze jonge mannen eene vriendelijke bejegening te schenken, omreden de opoffering door hen voor het Evangelie gemaakt.

Pres. Le Grand Richards, van deze zending, volgde den Apostel op, hoofdzakelijk slechts bevestigende wat door hem ten berde was gebracht. De vermaningen — zoo zegt spreker, — door Pres. Smith gegeven aan de Heiligen, zijn van zoodanigen aard, dat elke man en elke vrouw, elke vader en elke moeder zich gelukkig zouden moeten kunnen rekenen hunne kinderen onder het gehoor van zoodanige woorden te hebben zitten, aangezien zij den geest van de grootste zedelijke waarde ademen. Na gebruikelijk gezang en gebed werd de vergadering om omstreeks 10 uur gesloten, en keerden allen voldaan

huiswaarts, nadat nog enkele private gesprekken gehouden waren, en een en ander lectuur weggegeven, alsmede enkele exemplaren van het Boek van Mormon verkocht.

De volgende bijeenkomst was belegd te Apeldoorn, een vertakking van de Arnheemsche conferentie. Ook hier was het vriendelijk bovenzaaltje van het „Leesmuseum” gevuld met eene luisterende schare, voor 't grootste gedeelte vreemdelingen. Om 8 uur begonnen, (Woensdag 8 Juli) was eveneens ook hier Pres. Smith de eerste spreker. Apostel Smith begon met te zeggen dat de Heiligen der Laatste Dagen niet alleen de leden der Kerk beschouwden als broeders en zusters, maar dat door hen heel het menschdom wordt beschouwd als kinderen van God, en derhalve ook de zendelingen van de Kerk van Christus liefde in hunne harten hebben voor heel dat menschdom. Werkzaam zijnde zonder hoop op aardsch loon, is hun arbeid volkomen vrij van alle zelfzucht, en reeds daardoor alleen geheel in overeenstemming met hetgeen door den Zaligmaker als voorbeeld werd gegeven. Een sterk getuigenis werd voorts afgelegd van de echtheid der herstellde waarheid, terwijl eveneens wederom den nadruk werd gelegd op de waarde van het Boek van Mormon.

Ouderling B. Tiemersma van Utrecht vergeleek het volk van dezen dag, en de houding door hen in acht genomen jegens de Heiligen, bij het volk van de dagen van Christus, en hun wijze van doen jegens den Zaligmaker, daardoor aan 't licht doende komen dat dezelfde geest welke Christus vervolgde en ombracht, ook thans bezig is met Zijne volgelingen van dezen tijd, hetzelfde te doen.

Als laatste spreker had het woord Pres. Le Grand Richards van onze eigen zending, welke er op aandrang niet te luisteren naar afbrekende critiek, door anderen van den godsdienst der Heiligen der Laatste Dagen gegeven, maar zelf te onderzoeken, om daardoor ook zelf te kunnen oordeelen. De leiding van de vergadering was in handen van Ouderling Frank J. Stevens, terwijl de vergadering in Groningen gepresideerd werd door Conferentie-president Estel L. Wright.

De volgende vergadering, op Donderdag 9 Juli, was te Amsterdam, in de gewone vergaderzaal in de Wittenstraat. Hier was de zaal tot aan den nok toe gevuld, wat, met het oog op de twee vertakkingen te Amsterdam, voor deze gelegenheid allen in één lokaal onder dak gebracht, natuurlijk niet te verwonderen viel. Bovendien was er een flink aantal vreemdelingen aanwezig. Behalve Apostel Smith was thans ook aanwezig Pres. H. J. Christiansen, leider van de zending in Denemarken en Noorwegen, welke eerst het woord werd gegeven.

In hoogernstige taal werd door dezen bejaarden leider, van wien wij venamen dat hij thans bezig was zijn vijfde zending door te maken, en in het geheel zich elf jaren had gewijd aan de kostelooze verkondiging van het Evangelie, de Goddelijkheid van het werk betuigd, de

groeten overgebracht van de zendingen en Heiligen in het verre noorden, en een hoogheilig getuigenis gegeven van de Goddelijkheid van de zending van den Profeet Joseph Smith.

De langste toespraak was ook thans weer die van Pres. Smith, en in zijn gewone wegslepende taal werden enkele van de eerste beginselen behandeld van het Evangelie, alsmede den vreemdelingen aanbevolen het Boek van Mormon te lezen, als wanneer door hen, zoo zonder vooroordeel, en met oprechtheid onderzocht, eene getuigenis kon worden erlangd van de feiten in dat werk omschreven. Ten slotte werd wederom den Heiligen op het gemoed gedrukt het Evangelie, en de verbonden, eenmaal gesloten, getrouw na te leven, en gehoorzaamheid te betoonen aan de plichten vrijwillig op de schouders genomen. De laatste spreker was ook hier wederom Pres. Richards, welke zich hoofdzakelijk bepaalde een woord van instemming te spreken met hetgeen door vorige woordvoerders was geuit. De leiding van een en ander was in handen van Conferentie-président H. W. Hansen.

Toen, den volgenden dag, naar Dordrecht. De vergadering daar eveneens gehouden in het gewone vergaderlokaal, Museumstraat, was alsmede een waar succes. Geen plaatsje was onbezet, en naar schatting waren omstreeks 180 à 190 personen aanwezig.

De drie aanwezige presidenten waren ook thans weer de woordvoerders, en gaven allemaal in heldere taal en met krachtige overtuiging te kennen het groote werk der laatste dagen en de waarde daarvan. Geen sectenleer, geen betaalde godsdienst, geen zelfzucht, geen loon en geen zelfverheffing kunnen plaats vinden in de prediking van het Evangelie van Jezus. Overal waar deze elementen wel worden aangetroffen, al is de prediking ook nog zoo schoon, al worden ook nog zulke welsprekende woorden gebezigd om ze het menschdom voor te stellen, kan men geen aanspraak maken van God geïnspireerd te zijn, en dienstbaar te kunnen wezen voor de verheffing van de volkeren.

Hoe geheel de prediking van het Mormonisme met deze dingen in strijd is, wordt door de drie sprekers, achtereenvolgens opgetreden, met groote duidelijkheid verklaard. Te Dordrecht was de leiding in handen van Ouderling B. C. Dokter.

De vergaderingen te Rotterdam.

Onder begunstiging van het schoonste zomerweer hadden dan eindelijk de drie openbare vergaderingen te Rotterdam, uitgeschreven op den Zondag van de conferentie-week, plaats. De morgenvergadering werd gehouden in de zaal Excelsior, St. Janstraat 15, terwijl de middag- en avondvergadering, zooals was aangekondigd, plaats vonden in de zaal „Het Nut”, Oppert 81.

Na gebruikelijke samenzang, en gebed uitgesproken bij monde van Ouderling C. S. Clark, waarna het Rotterdamsche koor het eerste van haar schoone liederen ten gehooore bracht, werd door den leider van den dag, Zendingpresident Le Grand Richards, een kort openingswoord gesproken, waarin alle aanwezigen een hartelijk welkom werd toegeroepen. Voorts stelde Pres. Richards de verschillende algemeene en plaatselijke autoriteiten voor, wier persoonlijkheden en roeping door allen op gebruikelijke wijze, met handopsteken, werden goedgekeurd en ondersteund.

De Secret. der Zending, Ouderling Richards B. West, was de eerste spreker. Het Evangelie werd door spreker vergeleken bij een portret van Dante, langen tijd verborgen geweest in een der zalen van een museum te Florence. Evenals dit portret een poos lang geheel verborgen was, en eindelijk aan 't licht werd gebracht, waarna men pas in staat was de schoonheid ervan te waardeeren, zoo ook het aangezicht van den Vader, en de persoonlijkheid ervan. De menschen konden zich van dien liefdevollen Albehoeder eveneens geene voorstelling meer maken totdat het portret als 't ware ook hiervan opnieuw in deze dagen te voorschijn werd gebracht door middel van het Evangelie, door de instrumentaliteit van Joseph Smith, opnieuw aan de aarde gegeven.

Pres. Christiansen van Denemarken was de volgende spreker. Hij had zijn onderwerp gekozen over de herstelling en den afval van de ware Kerk, daaraan voorafgegaan, en als getuigenis van de waarheid van deze dingen werden aangehaald de woorden van Petrus, Paulus en anderen, alsmede een verslag gegeven van de gebeurtenis met Cornelius den hoofdman.

Na een opwekkenden tusschensang van het koor, werd aan Apostel Smith het woord gegeven. Evenals ook op de voorgaande vergaderingen kenmerkten zijne woorden zich in het bijzonder door groote welsprekendheid. Deze rede, door Sect. West zooveel mogelijk in zijn geheel opgeteekend, zullen wij bij de volgende uitgave van ons nummer trachten weer te geven. Voor ditmaal volstaan wij met te zeggen dat de onderwerpen door hem aangehaald geheel in den geest waren van het op andere vergaderingen eveneens door hem medegedeelde.

Nadat nogmaals een der schoone liederen Zions ten gehooore was gebracht door het koor, werd deze morgenvergadering tot slot gebracht door dankgebed, uitgesproken door Ouderling B. C. Dokter. Aanwezig waren omstreeks 650 personen.

Door de Rotterdamsche afdeeling van de Zustershulpvereeniging was intusschen in een der bijzalen van het gebouw Excelsior een tafel bereid met verschillende ververschingen, door deze instelling, vrijelijk den bezoekers van andere plaatsen aangeboden.

Om twee uur kwamen allen weer samen in de zaal „Het Nut”, zooals boven gezegd. Een prachtigen aanblik bood deze ruime, frissche zaal, getooid met die honderden van Heiligen der Laatste Dagen en bezoekers, allen in lichte zomerdracht. Inspireerend werkte al dadelijk het eerste lied gezongen, namelijk „O volheid van zegen”. Na gebed, uitgesproken door Ouderling Anthon Aldrichs, van Nijmegen, werd het eerst het woord gegeven aan Conferentie-president Estel L. Wright van Groningen. In een boeiende rede werd door hem gewezen op de kennis Gods. Alles wat in het bezit is van het menschdom is bij deze kennis niet te vergelijken. Met de kennis Gods was reeds Adam geïnspireerd, en verder alle profeten van het Oude Verbond, tot op Christus, welke kwam niet om Zijnen wil te doen, maar den wil van Hem die hem gezondend had. Openbaring, die ons de kennis Gods verduidelijkt, zal, zoolang de Kerk van Christus bestaat, steeds het middel blijven waardoor de kennis Gods wordt medegedeeld.

Pres. Valentine van de Zwitsersch-Duitsche zending, thans mede aanwezig, werd vervolgens het woord gegeven, zijn onderwerp kiezende naar aanleiding der wetenschap die in staat is geweest de oorspronkelijke schepping zoodanig te veredelen dat de vruchten, planten, bloemen, en verder al de producten der schepping zich hebben opgewerkt tot wat zij nu zijn. Deze wetenschap echter, hoe schoon ook, wordt overtroffen door het simpele geloof, wat in staat is hare vanen te ontplooiën zelfs tot over het graf. Schoone voorbeelden worden daarvan aangehaald, die niet nalieten om, wegens den wel-sprekenden vorm waarin zij werden geuit, eenen indruk te maken op het aanwezige publiek.

Zuster Eskebache van Rotterdam vergaste ons thans op een harer schoone solo-nummers, waarna het woord gegeven werd aan Conferentie-president R. Franklin Lambert, van Arnhem. Het Boek van Mormon was het onderwerp wat spreker leidde. Aangehaald werd hoe verschillende volkeren op onderscheidene tijden geleid werden naar het westelijk vasteland en hoe deze dingen bevestigd worden door de wetenschap van den nieuweren tijd, die door middel van de gevonden oudheden in Amerikaanschen bodem, sterk getuigenis aflegt van de waarheid dezer gebeurtenissen. Ook de Bijbel profeteert van de dingen voorgevallen in het Boek van Mormon, en hoewel een groot gedeelte van het huidige Christendom denkt aan den Bijbel genoeg te hebben, zoo zal juist een nauwkeurig onderzoek van het B. v. M. ons geloof in den Bijbel bevestigen.

Het koor zong nadien een Engelsch loflied.

Joseph F. Fiet, president van de Rotterdamsche hoofdafdeeling was thans de woordvoerder. Hoewel — zoo spreker — in de natuur de ontwikkeling der rassen kan worden nagegaan, zoo ontkent toch het menschdom voor een groot gedeelte de ontwikkeling van het Koninkrijk

Gods. Het vervormen der elementen en het veranderen der soorten wordt door een voorbeeld opgehelderd. In 't zoeken naar de ware Kerk van Christus hebben wij de organisatie van voorheen te beschouwen en die als leidraad te bezigen, in oogenschouw houdende de verandering der omstandigheden. Na nog menig voorbeeld dien-aangaande te hebben aangehaald, werd ten slotte een sterk getuigenis gegeven van de waarheid van de ontwikkeling van Gods Koninkrijk in deze dagen.

Na wederom vergast te zijn op een lied van het koor, wordt ook deze vergadering tot slot gebracht met dankzegging uitgesproken bij monde van Ouderling Anton Bosch.

Tot 's avonds 7 uur ging men uiteen, om opnieuw samen te komen in dezelfde zaal. Wederom bood de zaal een overweldigenden indruk, nog voller zijnde dan des middags. Van vreugde zwol aller hart, wanneer men bedacht dat de saamgestroomde menigte voor 't grootste gedeelte het werk was van de zoo jonge, en schijnbaar onbekwame krachten, gebezigd in de verkondiging van het Godswerk, en kwam daardoor aan 't licht dat inderdaad de verkondiging van het „Mormonisme” geen menschenwerk is, maar het werk van God den Vader zelve.

Geopend werd met gebed door Ouderling Gosse Slot. Pres. Richards sprak een enkel welkomstwoord, in het bijzonder gericht tot de bezoekende vreemdelingen, waarna Conferentie-president Hansen van Amsterdam het spreekgestoelte beklom, en daar in kalme, bezadigde, maar daarom niet minder ernstige woorden, een schoone toespraak hield om den menschen te overtuigen dat de „Mormoonsche” ouderlingen niet hier te lande gekomen zijn om voor zich zelve te werken, of eer en loon in 't vooruitzicht hebben, maar daarentegen om Gods wil en werk te doen. De organisatie van Gods Kerk is wederom hersteld, en wij die bewuste deelhebbers daarvan zijn, behooren tot de gelukkigste menschen. De zending van Jezus was van Godswege weliswaar een liefdedaad, maar daarentegen was het eveneens een werk van de volmaakste liefde van Gods Zoon dat Hij kwam om het menschdom te redden, aangezien dat geheel vrijwillig geschiedde.

Na een solo van Ouderling J. E. Adams, den leider van het Rotterdamsche zangkoor, werd enkele oogenblikken het woord gegeven aan Ouderling Steve Layne Love, nog slechts drie maanden hier in Holland, maar die in nauwkeurig Hollandsch ons zijne getuigenis gaf van het werk waarin hij betrokken is.

Het glanspunt van den avond was wederom de rede van Pres. Hyrum M. Smith. Met kernachtige woorden werden achtereenvolgens voorgesteld de noodzakelijkheid van autoriteit, alleen te verkrijgen door het handopleggen van reeds bevoegde dienstknechten, in verband waarmede werd aangehaald hoe Joseph Smith voor 't eerst dit gezag erlangde onder de handen van hemelsche boodschappers, die op hunne

beurt voorheen reeds op aarde dit gezag hadden gedragen, voorts passeerden achtereenvolgens de vier uitgangspunten van het evangelie de rij, waarna Pres. Smith besloot met het geven van een sterk persoonlijk getuigenis en het vermanen op ernstige wijze van de Heiligen om in elk opzicht hunne plichten waar te nemen, aangezien alleen hij of zij die „standvastig zou blijven ten einde toe,” de kroon der overwinning weg zoude dragen.

Na een duet van Ouderling Adams en Zuster Eskebache, alsmede een slotzang van het koor, en enkele woorden tot afscheid door Pres. Le Grand Richards, werd de bijeenkomst tot slot gebracht met dankgebed uitgesproken door Ouderling Adams.

En thans rest ons nog uitdrukking te geven aan een woord van lof en dank, namens den president der Zending, voor allen die mede hebben gewerkt deze reeks van vergaderingen een succes te maken. We maken dienaangaande de afscheidswaarden van den president hier in ons tijdschrift gaarne tot de onze, wanneer wij zeggen niet te weten wie het meeste te danken of te prijzen viel, de woordvoerders, de voortgebrachte muziek en de leiders daarvan, de solisten, de arrangeerders der samenkomsten, kortom elkeen die zijne hulp verleende om alles zoo schoon en goed geslaagd van stapel te doen loopen. We gingen allen zeer voldaan huiswaarts, een heerlijke herinnering medenemende van den geest die allen bezielde, en spreken het gaarne als onzen wensch uit dat het ons vergund mag zijn een volgend jaar opnieuw samen te komen om soortgelijke dagen te kunnen doorleven.

Tot beter begrip van een en ander merken we ten slotte nog op dat de buitenlandsche sprekers allen het woord voerden in de Engelsche taal, wat vertolkt werd door Ouderling B. Tiemersma.

Priestervergaderingen voor de aanwezige zendelingen werden gehouden in de zaal Excelsior op Zaterdag 11, en Maandag 13 Juli waar de aanwezige luisterden naar de leerzame woorden van de aanwezige autoriteiten.

Secr. RICH. B. WEST.

GEBEDSVERHOORING.

We konden geen beter en geschikter opschrift vinden voor het rapport wat ons Conferentie-president Jos. Fiet, van Rotterdam, toezond, aangaande zijne ondervindingen omtrent het houden van eene vergadering te Goes, Zeeland.

Ziehier wat ons Pres Fiet schrijft:

„Na de vertakkingen Delft en den Haag te hebben bezocht, en de leden zoowel als de Ouderlingen aldaar in een goeden toestand te hebben aangetroffen, ging ik naar Middelburg, voor de eerste maal sedert dat gedeelte van de Antwerpsche conferentie ingelijfd is geworden

bij onze hoofdafdeeling te Rotterdam, maar toch genoot ik zoo zeer op mijne reis en dat in dit seizoen, dat ik niet na kan laten de lezers van „De Ster” in een artikeltje dienaangaande iets te vertellen van het werk aldaar, alsmede van het succes dat wij hadden met het houden van eene vergadering te Goes.

De vertakking te Middelburg is in een zeer goeden toestand; de Ouderlingen aldaar werkende, hebben zeer veel succes, en tevens ben ik zeker dat de heiligen eveneens alles doen om hen — de Ouderlingen — te helpen onderzoekers te krijgen.

Op 24 Juni gingen de Ouderlingen F. S. Emery, J. A. Burrows, en ik zelve naar Goes, meer genoemd. Goes ligt op ongeveer een half uur sporens van Middelburg verwijderd. We gingen een bijzondere vergadering aankondigen aldaar, waarvoor wij al een en ander rangschikkingen hadden gemaakt. Wilt het „Mormonisme” tot heden toe daar nog niet gepredikt was geworden door ware vertegenwoordigers van dit dierbare evangelie van Christus, hoewel van alle zijden men reeds had getracht ons in een slecht daglicht te stellen, verwachtten wij een goede opkomst.

Met betrekking tot hetgeen reeds van te voren in de plaatselijke pers aldaar verscheen, voeg ik hierbij een uitsnede uit de „Nieuwe Zeeuwsche Courant” van Donderdag 25 Juni:

Mormonen. Hier zijn strooibiljetten verspreid, uitnoodigende tot een nadere kennismaking met de Mormonen. Wij willen den nieuwsgierigen lezer een gang sparen naar de „meeting” door hem het volgende over de Mormonen mede te deelen.

De Mormonen werden gesticht door Joseph Smith in 1830. De leer berust op z.g. aantekeningen van Mormon, een profeet der Joden, die volgens Smith onder koning Zedekia naar Amerika kwam. De Mormonen zijn wederdoopers, loochenen de erfzonde, veroorloven de veelwijverij, en hadden aanvankelijk om hun fanatiek optreden zeer veel tegenstanders. In den laatsten tijd trachten zij in de verschillende landen van Europa proselieten te werven.¹⁾

(Wordt vervolgd.)

¹⁾ Ofschoon het onze gewoonte niet is korte berichten als dit af te breken, zien wij ons genoodzaakt, omreden de groote ruimte welke het Conferentieverslag innam, voor ditmaal een uitzondering te maken, en geven wij het overige van dit interessante bericht in het volgend nummer.

REDACTIE.

INHOUD.

De gelijkenis van de „Owl Express”	Blz. 209	rentie	Blz. 217
„Een klein kind zal hen leiden.”	„ 211	De vergadering te Rotterdam	„ 219
De algemeene confe-		Gebedsverhooring	„ 223